

YAZAR HAKKINDA

İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde lisans eğitimini tamamladı. Ardından yüksek lisans eğitimini Marmara Üniversitesi'nde Yönetim ve Çalışma Psikolojisi üzerine yaptı. 2022 yılında Romanya'da Bükreş Kitap Fuarı'nda ekselelans diploması ile ödüllendirildi.

İstanbul'da uluslararası bir inşaat ve turizm firmasında 7 yıl üst düzey yöneticilik yaptıktan sonra İzmir'de, Türkiye'nin ilk edebiyat konseptli otelini açtı ve yazar bu otelle Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından 2013 senesinin "yılın turizm işletmecisi" seçildi. ETİK (Ege Turistik İşletmeler Birliği) Yönetim Kurulu üyeliğini üç yıl üstlendi.

Bodrum Kent TV'de "Kitapkolik" adında bir kültür sanat programını bir sezon boyunca hem hazırladı hem sundu. *Cumhuriyet*, *BirGün* ve *Milliyet Sanat* için yazdı.

Beykoz Üniversitesi'nde yazarlık dersleri verdi ve üniversitede Eğitim Koordinatörü olarak "Masal ve Felsefe" gibi farklı eğitim başlıkları açtı. İstanbul ve İzmir'de yazarlık ve kariyer yönetimi dersini beş yıldır vermeye devam ediyor.

Şu ana kadar yayımlanan romanları: "Günebakan Üçlemesi" (*Siyah Nefes*, *Mavi Dağ*, *Kızıl Ölüm*), *Aşkın Gölgesi*, *Rüya Takımı: Medusa'nın Pusulası ve Zehirli Hayal*, *Uykusuzlar*, *Yalancılar ve Sevgililer*, *İhtimal*, *Âşıklar Gece Ölür*, *Delirmiş Evrenin Ortasında*.

Yazar romanları ile ülkemizi; Romanya, İsveç, Polonya, Hollanda, Rusya, Makedonya, Gürcistan'da katıldığı edebiyat etkinlikleri ile temsil etmiştir. Ayrıca romanları İtalyanca ve Arapça olarak da yayımlanmıştır.

DESTEK MEDYA GRUBU

GENÇ DESTEK: 81
EDEBİYAT: 8

GÜLŞAH ELİKBANK MEDUSA'NIN PUSULASI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yayın Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Özlem Esmergül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu
Son Okuma: Kemal Tokgöz
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal

İthaki Yayınları: 1.-2. Baskı: 2013
Doğan Egmont Yayıncılık: 3.-8. Baskı: 2015
Genç Destek: 9. Baskı: Kasım 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-910-2

© Genç Destek
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

Genç Destek, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

GÜLŞAH ELİKBANK

RÜYA TAKIMI

MEDUSA'NIN PUSULASI

Rüya Takımı İstanbul'un sırlarını keşfediyor...

genç destek

Gerçekleşen en güzel Rüya'ma...

*“Her çocuk bir bakıma dâhi ve
her dâhi bir bakıma çocuktur.”*

Arthur Schopenhauer

I. Bölüm: Evde İşler Karışıyor

Cem dokuz katlı bir apartmanın birinci katında, annesi, babası ve babaannesiyle yaşıyordu. Yaşı, tıpkı apartmanlarındaki katlar gibiydi: dokuz! En çok merak ettiği konulardan biri, on yaşına girdiğinde apartmanlarının da bir kat büyüyüp büyümeyeceğiydi. Neyse ki bunu öğrenmesine sadece beş ay, yedi gün kalmıştı. Annesi, apartmandaki çoğu anne gibi, çalışıyordu. Huysuz babaannesi de bu yüzden onlarla yaşıyordu. Yani Cem'in anne ve babası işe gidince ona göz kulak olmak için. Babaannesi çok yaşlıydı. Dünyayla aynı yaşta bile olabilirdi. Emekli olmuştu, daha önce gezi rehberi olarak çalışmıştı, çok iyi bir Osmanlı tarihçisiydi ama gezerken kimsenin ona ihtiyacı kalmamıştı artık. O da o günden beri Cemlerin evine yerleşmişti.

Cem artık büyümüşü. Ama annesi ona, "Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar büyümüş sayılmazsın," diyor. Cem bu lafa katıla katıla gülüyordu. Çünkü o, iki ayağının üzerinde durmaya daha on aylıkken başlamıştı. Annesi onun büyüdüğünü kabul etmek istemiyordu. Yine de ne

zaman büyüklerin onaylamayacağı bir şey yapsa, kaşlarını çatıp, “Oğlum, sen artık abi oldun, bebekleşme!” demeyi ihmal etmiyordu.

Onlarla aynı apartmanda yaşayan Kağan ve çokbilmiş Gizem'e göre bir abi olabilirdi ama en üst katta oturan ve kaslı kollarını her fırsatta göz önüne sermek için hiçbir kavgayı kaçırmayan on üç yaşındaki Mert'e göre daha çok ufaktı. Bir an önce büyümesi ve Mert'in ondan bugüne kadarki tüm efelenmelerinin hesabını sorması gerekiyordu. Belki o zaman daha havalı biri bile olabilirdi. Karşı dairelerinde oturan çokbilmiş Gizem de böylece her daim açık duran gagasını kapatabilirdi! Her şeyin en iyisini bildiğini düşünen sekiz yaşındaki bu küçük kız, Cem'in sınırlarını fena halde bozuyordu. Çilli suratındaki kızıl tanecikler kadar çok konuşuyordu. Cem'in esmer teni ve kara gözleriyle dalga geçip onu “Kömürlük” diye çağırıyordu. Cem her gece süt içtiği halde, yaşıtlarına göre biraz kısaydı. Gerçi o bir gecede, aniden uzayacağını bildiği için bunu dert etmiyordu, yine de Gizem'in bu konuda ona takılması hoşuna gitmiyordu. Hem de bunu Ayşe'nin yanında da yapıyordu. Sarı saçlarını iki yandan atkuyruğu yapan Ayşe on iki yaşındaydı ve ne yazık ki Mert'in ablasıydı. Ama bu onun suçu değildi. Kim ailesini seçebiliyordu ki! Üstelik aralarındaki yaş farkı büyüdüklerinde kapanacaktı. Oysa herkes Cem'in Ayşe'ye “abla” demesi gerektiğini söyleyip duruyordu.

Geçen seneye kadar Cem ile Ayşe, okul yolunu baş başa gidip geliyorlardı. Ama geçen sene, Gizem de okula gidecek kadar büyümüş ve peşlerine takılmıştı. Neyse ki

Mert hiçbir zaman onlarla aynı kaldırımında yürümek istemiyordu, böylece okul yolunda rahatlıkla sohbet edebiliyorlardı. Cem'in diğer tesellisi, okulda Gizem'le ayrı sınıflarda olmalarıydı.

Gittikleri okul, mahallelerinin sonundaki, iki katlı özel okullardan biriydi. Bu okula girmek öyle kolay da değildi. Özel Çam Koleji'nde okumak için hem anne babanız çok çalışıp yorulmalı, eve bol para getirmeli hem de siz oldukça akıllı olmalıydınız. Cem akıllı bir çocuk olduğunu zaten biliyordu. Fakat Gizem'in bu okula nasıl girebildiğini bir türlü anlamıyordu. Kızıl cadı, kesinlikle büyü yapmış olmalıydı. Gizem küçük kafasının üzerinde çalı gibi kaban, biçimsiz, kızıl saçlarıyla bir cadıya benzediği için Cem ona bu adı takmıştı. Gizem zaman zaman Cem'in anlamadığı kelimeler de kullanıyordu. Cem bunların büyü sözcükleri olduğuna emindi. Bugüne kadar onu başından atmamasının tek sebebi de buydu zaten. Onun ağzından dökülecek tuhaf kelimelerle bir kurbağaya dönüşmeye hiç niyeti yoktu. Annesi, onunla iyi geçinmesini yoksa ileride çok pişman olacağını söylerken bunu kastediyor olmalıydı.

İşte bu pazartesi de her pazartesi gibi başlamıştı. Cem henüz okul yoluna düşmemişti. Annesi giyinip hazırlanıyordu. Cem kahvaltısını yaparken annesi salonun ortasında, eteğinin fermuarını kapatmak için zıplayıp duruyordu. Ama fermuar kapanmamaya kararlıydı. Annesi ağlamaklı gözlerle kanepeye oturup sızlanmaya başladı.

"Bu da olmuyor işte. Yakında hiçbir kıyafetim üzerime olmayacak!"

O sırada banyodan, tıraş kolonyasının kokusunu odaya doldurarak Cem'in babası girdi. Cem mutfaktaki kahvaltı sofrasından ikisini de rahatlıkla görebiliyordu. Babası, annesinin ağlamaklı gözlerine bakıp gülümsemişti. Zaten o her zaman, her durumda gülümserdi.

“Üzülme hayatım, biz de sana durumuna uygun giysiler alırız.”

“Alamayız. Yakında masraflarımız iyice artacak ve ben de çalışamayacağım. Cem'in okulundan da yazı geldi, okul aidatları zamlanmış. Senin hepsini tek başına karşılayan da çok zor,” diye yakınmasına devam etti annesi. Cem adının geçtiğini fark edince, olduğu yerden söylenlere iyice kulak kabarttı. Ama huysuz babaannesi durumu anlayıp onu hemen odasına gönderdi.

Odasındaki mavi, araba şeklindeki yatağına oturduğunda, düşünceler bir bir aklına dolmuştu. Onu okuldan alacaklardı! Babası artık çok para kazanamıyordu. Annesi de çalışmaktan yorulmuştu. Başka zaman olsa buna çok sevindir. Çünkü annesiyle daha çok vakit geçirmek harika olurdu. Fakat okulunu çok seviyordu. Ayşe'yi okulda yalnız, hele okul yolunda Gizem'le baş başa bırakması mümkün değildi. Bir şeyler yapmalıydı ama ne? Okula ödenecek parayı o bulmalıydı. Ama okul aidatında öyle çok sıfır vardı ki, daha önce o kadar parayı bir arada görmemişti hiç. Okul bitene kadar para kazanması gerektiğini hiç düşünmemişti, bu yüzden ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Annesi ilk kez ona hoşça kal demeden işe gittiğine göre, durumları tahmininden bile kötü olmalıydı. Okula gitmesine daha on beş dakika vardı, bir şeyler

düşünmeliydi. Babaannesi her zamanki gibi, evin kapısını annesinin suratına kapatır kapatmaz telefona sarılmıştı. Öyle yüksek sesle konuşuyordu ki, Cem'in düşünmesi imkânsızlaşıyordu. O anda duyduğu bir kelime, tüm dikkatini babaannesinin telefon görüşmesine yönlendirdi.

“Bana bak Zekiye Hatun, senin Akif Bey hani bir hari-tadan söz etmişti. Eski Osmanlı paralarını gösteriyordu.”

“...”

“Evet, evet. Onu diyorum, hani Yerebatan Sarnıcı'nın tünellerinin haritası, hazineye çıkan yol. Ne oldu o?” diye sordu babaannesi merakla. Sonra neşeyle ekledi: “Eh, bir görmek isterim. Belki bir yardımım dokunur, bu aralar benim oğlana para lazım da, ben de elimden geleni yapmak isterim.”

“...”

“Tamam, bugün bekliyorum. Sen apartmanın girişin-deki posta kutusuna bırak, ben pazardan gelince oradan alır, bakarım.”

II. Bölüm: Hazine Haritası

Babaannesi telefonu kapattığında, Cem aradığı fırsatın ayağına geldiğini fark etti. Bir hazine vardı! Hem de evlerine oldukça yakın bir semtte. Geçen sene okul gezisinde Yerebatan Sarnıcı'nı gezmişlerdi. Orayı biliyordu. Elinde babaannesinin bahsettiği harita da olursa, çok zengin olabilir, okul aidatlarını da kolaylıkla ödeyebilirdi. O zaman yapması gereken şey çok açıktı: Bugün okula gitmeyecek ve bir avcı gibi posta kutusunun yakınında avını bekleyecekti. O haritayı babaannesi almadan ele geçirmeli ve vakit kaybetmeden Yerebatan'a gidip hazineye ulaşmalıydı. Ama önce, babaannesini şüphelendirmeden her zamanki saatinde evden çıkmalıydı. Birazdan, her gün olduğu gibi, Ayşe kapıyı çalarak ona vaktin geldiğini hatırlatacaktı. O gelmeden halletmesi gereken birkaç konu vardı. Örneğin, para konusu. Yerebatan Sarnıcı'na girmek için ve tabii yolculuk, belki de yemek için bir miktar para ayırmalıydı. Neyse ki geçen

bayram apartmandaki herkes ona karşı oldukça cömert davranmıştı. Zaten bayramları bu sebeple seviyordu. Yılda iki kere olmaları büyük haksızlıktı. Cem'e kalsa, her ay bir bayram gibi kutlanmalıydı. Böylece hiçbir çocuk oyuncaksız ve çikolatasız kalmazdı. Babasının bir bankadan aldığı metal kumbarayı açıp içindeki paraları okul önlüğünün cebine attı. Her ihtimale karşı yanına, okul gezisinde öğretmenlerinin verdiği tarihi yarımada haritasını aldı. Tarihi yarımada, öğretmenlerinin Sultanahmet bölgesi için kullandığı terimdi. Ama Cem ortada bir yarımada falan görememişti.

Zilin çalmasıyla birden sıçradı. Suçüstü yakalandığı zamanlarda olduğu gibi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Babannesini onu böyle görürse şüphelenebilirdi. Mevsim

bahardı. Nisanın sonlarında ve pek rüzgârlı bir gün de değildi. Ama o yine de yüzünü kapatmak için boynuna siyah atkısını dolamıştı. Bu atkıyı ona iki sene önce vefat eden dedesi armağan etmişti. O yüzden Cem için çok değerliydi. Babaanesi hava soğuk olmadığı halde atkıya sarınmasından böylelikle kuşku duymayacaktı.

“Ben bakarım,” diye koşarak odasından fırladı Cem. Son anda sırt çantasını almayı unuttuğunu fark edip geri döndü ve onu da alarak kapıya yöneldi. Babaanesi çoktan kapıyı açmış, Ayşe’yle hoş bir sohbetle başlamıştı. Ayşe güzel, içten gülümsemesi ve pürüzsüz teniyle herkese kolaylıkla kendini sevdirdi. Huysuz babaannesinin bile her gördüğünde gülümseyerek ona şeker ikram etmesi bunun kanıtıydı. Neyse ki Ayşe, abisi Mert’e hiç benzemezdi. İki kardeş nasıl bu kadar birbirinden farklı olabilirdi ki? Mert insanlarla hiç geçinemez, kavga etmek için de her fırsatı kullanırdı. Okulda, teneffüs aralarında çocuklar ondan kaçacak delik ararlardı. Okul müdürü bile ona farklı davranırdı. Okul kurallarına göre uzun kalan, ensesindeki sarı saçını bile görmezden gelirdi. Belki bunda biraz da okulun futbol takımının golcüsü olmasının payı vardı. Üstelik Ayşe’ye de hep kaba davranırdı. Kardeşini korumak, kollamak yerine sadece eleştirirdi, Ayşe ne yaparsa yapsın abisine yaranamazdı.

Cem, Ayşe’nin gülen, yeşil gözlerini görür görmez okula gitmeyeceği için üzölmeye başladı. Onu okulda yalnız bırakması kötü olmasına kötüydü ama bu sadece bir günlüğüneydi. Hazineyi bulamazsa, her gün Ayşe’siz kalabilirdi. O sebeple cesur ve kararlı olmalıydı.

“Merhaba Cem, hazırsan çıkalım mı? Geç kalmak istemiyorum, ilk derste sözlü olacağız,” dedi Ayşe, iki yandan ayrılmış saçlarını sağa sola savurarak. Daha Cem yanıt vermeden, söze babaannesi girdi:

“Oğlum, hadi bakalım, Ayşe ablamı bekletme.”

Cem yine kıpkırmızı olmuştu. Ona “abla” falan demeyecekti. Neden babaannesi her fırsatta bu kelimeyi vurguluyordu sanki? Neyse ki atkısı hâlâ yüzündeydi. Böylece ne kadar kızardığı, bozardığı anlaşılmıyordu.

“Hadi, gidelim Ayşe!” dedi Cem, babaannesini hiç duymamış gibi. Sonra hiçbir şey söylemeden kapıdan çıkıp yürüdü. Bu tavırla belki de babaannesine kendisini ne kadar kızdırdığını fark ettirebilirdi.

Apartman kapısından çıktıklarında Cem bir an durdu. Okula gitmeyişiinin sebebini Ayşe'ye nasıl açıklayacağını düşündü. Ona yalan söylemek istemiyordu. O, bu dünyada en çok güvendiği insandı ve aralarındaki bu güvenin bozulmasına gönlü elvermezdi. Kara gözlerini kaldırım taşlarına dikip bir süre sessiz kaldı.

“Cem, bir sorun mu var?” diye sordu Ayşe, muzip bir gülüşle.

Cem kekeledi. Ayşe'nin küçük yeşil gözlerine bakınca içi gıdıklanır gibi oldu. Ona gerçeği söylese, gitmesine karşı çıkabilirdi. Ya da kim bilir, onunla gelmek isterdi belki! Şansını denemek zorundaydı. Çünkü ona ne olduğunu anlatmazsa, okula gitmediğini annesine ispiyonlardı. Bu da daha Yerebatan'a adım atmadan yakalanmasına sebep olabilirdi. Derin bir nefes aldı.

“Bugün okula gitmeyeceğim. Daha önemli ve acil işlerim var,” dedi, sesine gizemli bir hava vermeye çalışarak. Ayşe'nin bu halinden etkileneceğini umuyordu. Fakat pek öyle olmadı.

“Ne gibi işlermiş? Bilgisayar oyunu oynamak için arkadaşlarınla mı buluşacaksın? Anneler biliyor mu okulu kırdığını?” diye art arda sorularla köşeye sıkıştırdı Cem'i. Bilgisayar oyunlarını sevdiği doğrudu ama okulu bunun için kıracak kadar aklını peynir ekmekle yememişti. Bilgisayarla okul dışı zamanlarda oynaması gerektiğini biliyordu. Demek Ayşe de diğerleri gibi hâlâ onun küçük, oyunbaz bir çocuk olduğunu sanıyordu. O zaman ona gerçeği söylemeliydi.

“Hayır. Yerebatan Sarnıcı'na gideceğim,” diyerek siyah, gür kaşlarını dikti havaya.

“İyi de bunun için neden okuldan kaçyorsun? Anneler seni ne zaman istersen oraya götürür,” diye karşı çıktı Ayşe. Cem'i anlamamanın neden böyle zor olduğunu düşündü kısa bir an.

“Tarihi geziye çıkmıyorum. Ben oraya bir hazineyi aramaya gidiyorum,” diye sessizce fısıldadı Cem.

Onun sessiz duruşuna, Ayşe bir kahkaha patlatarak karşılık verdi. “Hazine aramaya, öyle mi? Yerebatan'a? Tek başına?” diye kocaman açtı küçük kız gözlerini.

Cem onun ağzından dökülen sözlerle durumu değerlendirdince, her şeyin oldukça saçma görüldüğünün farkındaydı. Yine de sessizliğini sürdürdü, kendine ciddi bir hava vermeye çalışıyordu. Ayşe gülmeyi bırakıp Cem'in

asık suratını süzdü. Sonra usulca ve hayretle ekledi: “Sen ciddisin! Akşam televizyonda James Bond filmi falan mı izledin? Orada bir hazine olduğunu da nereden çıkardın?” Ayşe de epey hayalperest biriydi ama onunki olabilecek şeyler üzerineydi; örneğin, bir gün ünlü bir model olmak ve dünya podyumlarında salınmak gibi. Ama hangi aklı başında çocuk hazine efsanelerinin gerçek olduğunu sanırdı ki!

Cem, Ayşe'nin elini sıkı sıkı tutarak gözlerinin içine baktı. Böylece ona doğru söylediğini ispatlamak istiyordu. Fakat küçük kızın pırıltılı yeşil gözlerine bakıp da ne söyleyeceğini hatırlamak hiç kolay değildi. Bir iki kere yutkunduktan sonra titrek bir sesle lafa girdi.

“Babaannemi biliyorsun. O eski bir Osmanlı tarihçisi. Böyle şeyleri herkesten daha iyi bilir. Bugün ona bir harita gelecek. Sarnıç'taki hazineleri gösteren bir harita! Onu ondan önce alıp oraya ben gideceğim.”

Bunu gerçekten yapacak mıydı? Ayşe, Cem'in titrek gözlerine baktı önce. Sonra elini çekip öyle konuştu.

“İyi ama neden?”

“Ne demek neden? Hazineyi bulmaya gideceğim diyorum,” diye belirtti Cem. Bunda anlaşılmayacak ne vardı sanki?

“Onu anladım, şaşkın. Neden bir hazine bulmaya gidiyorsun? Yani o hazineyle ne yapacaksın?” diye sordu Ayşe. Bir çocuk bu kadar çok parayla ne yapabilirdi, hiçbir fikri yoktu.

“Bunu sana söyleyemem,” diyerek suratını astı Cem.